

ŽIVIMO ... IN POTEM UMREMO

Poznate tisti mem, ko sedita Pu in Pujsek, izborna filozofa življenja, na skali in reče Pu:

»In nekega dne bomo vsi umrli ...«

»Ja, vendar vse dni do takrat bomo pa živeli Pu«, odvrne Pujsek. In verjetno sta potem odhlačala v Pujevo kolibo in si privoščila majhen oblizek.

Zadnjič sem gledal nek povprečen sodobni film na Netflixu, kjer enega izmed stranskih likov napade tesnoba na dan poroke. Sprašuje se, kaj je smisel vsega, če se pa rodimo, hodimo v šole, delamo, se poročimo, dobimo otroke, ostarimo in umremo. Taka osnovna eksistencialna tesnoba ga zgrabi za vrat, da tam v neki stranski sobi razvezane kravate koleba, da ga šele naš glavni junak strezni in prepriča, da bo pred oltarjem rekel pravo besedo in srečno nevesto popeljal v prihodnost. Kaj je bila tista magična fraza, da je prepričala zaskrbljenega ženina?

Nič posebnega. Naš junak ga spomni na vse srečne trenutke njegovega življenja in ga pobara, ali jih je preživljal sam ali v družbi. Lik odvrne, da je bilo vedno v družbi. No vidiš, v dvoje je lažje ... In gresta iskat nevesto na robu živčnega zloma. Srečen konec.

Razen res zagrizenih filozofov se le redki dnevno sprašujemo o globljem pomenu tega našega tlačanja trave od rojstva do smrti. Seveda nas je strah teh vprašanj, zato se jim raje izogibamo. Na robu zavesti tudi dobro vemo, da nihče nima dokončnega odgovora na to zapletenost. Da je mogoče prepuščeno vsakomur med nami, da išče in išče. Naša usoda.

Zato tudi jaz nimam pojma. Včasih pomaga dolg pogled v ogledalo in zaveza, da bo tudi današnji dan poln ustvarjanja in početja med ljudmi, za ljudi. Nekaj takega. In res je vsaj en somišljenik ali

somišljenica, kompanjon ali kompanjonka na tej poti ... Eh, veliko. Največ. Samo en dragocen odnos v tem življenju lahko daje smisel vsemu. Nič novega nisem zapisal, samo moral sem ...